

Prædiken til Julesøndag

Luk. 2, 25-40

”Hvordan i alverden kan I tro på en gud, der er født som et menneske!?” –

”Hvordan i alverden kan I tro på en gud, der er født som et menneske!?” – dét spørgsmål fik én af mine bekendte, en kollega henover disken på en shawarma-restaurant.

Min kollega, der er præst på Sydsjælland, havde haft et ærinde i København, og inden han tog Køge-bugt motorvejen hjemad, skulle han have lidt at spise og gik ind på én af hovedstadens mange små etniske restauranter. Mens han stod ved disken og ventede på sin shawarma med hummus, faldt han i snak med indehaveren – eller måske var det omvendt. I hvert fald svarede han i overensstemmelse med sandheden, da indehaveren sådan almindeligt høfligt, henkastet og kundenvenligt spurgte ham, mens han snittede lammekød: ”og hvad laver du så?” ... De må begge to have haft god tid!

Enhver præst ved godt, at det kan åbne for en meget lang samtale, når man uden omsvøb svarer på spørgsmålet: ”og hvad laver du så?”

Han må have haft god tid, min kollega, den dag på shawarma-restauranten.

Nu øjner enhver præst jo nok også hurtigt

om ikke en uopdyrket missionsmark, så går en præst i al fald sjældent af vejen for en samtale om tro og religion i det offentlige rum, og der var langt hjem til Sydsjælland, hvor pølsevognene nok er mere hyppige end de tyrkiske shawarma-steder, så han svarede beredvilligt: ”Jeg er præst!” Der blev et øjeblik stilhed bag disken, kun lyden af syden-de kebabkød sitrede under neonlyset i det lille rum.

Så, meget hurtigt stod de 5 mand høj og så interesserede og spørgelystne på ham. Endelig stod de overfor en dansker, hvis trosretning de i al fald ikke kunne være i tvivl om, en mand de kunne regne med ville stå ved sin tro, når de spurgte ham ud om den. Og så kom spørgsmålet: ”Hvordan i alverden kan I tro på en gud, der er født som et menneske!?” Hvordan samtalen i øvrigt udviklede sig, lader vi ligge her.

Sagen er jo, at det kan vi altså! Det gør vi! Vi tror på en gud, der er et menneske. Vi tror nemlig, at Gud - også - er menneske. Sand Gud, sandt menneske.

Vi har lige fejret juleaften, ja vi fejrer jul flere dage i træk og bliver ved og ved, fordi vi tror, at Gud lod sig føde som menneske, kom til verden som en baby, født af en ung

kvinde, en mor der fik veer og fødte med smerte, vi tror, at hans mor tog sin nyfødte dreng ind til sig, ammede ham, svøbte ham i, hvad hun havde ved hånden, lagde ham til at sove sin første søvn i et fodertrug. Vi tror, at sådan skete det, at Gud kom til verden. *Kom* til verden. I kød og blod.

Selvom det i nogle år har været næsten tabu i mange butikkers juleudsmykning at bruge udtrykket ”Glædelig jul” og lidt af et sær-syn at se en julekrybbe i et butiksvindue, så har vi siden slutningen af oktober været mere eller mindre omgivet af julepynt i gaderne og i butikkerne, fordi vi er rigtigt mange, der tror på en gud, som også er menneske. Eller som vi siger i trosbekendelsen, hvor vi bekender troen på den tre-enige Gud: ”Vi tror på Gud Fader den almægtige, himlens og jordens skaber, vi tror på Jesus Kristus, Hans enbårne søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria”. Ja, vi tror på en Gud, som er et menneske, en Gud som *også* er menneske.

Juleaften og juledag hørte vi i kirken om hans fødsel, der foregik i en stald, vel egentlig bare et læskur eller en hule til læ for dyrene. I dag læste jeg så fra næste kapitel i Lukasevangeliet om, hvordan hans forældre, Josef og Maria tager barnet, den lille nyfødte dreng, altså Gud, med til templet i Jerusalem – som det var skik og brug med alle nyfødte. De gør ikke andet end, hvad alle andre nybagte forældre gjorde: de tager ham med ind i det tros-fællesskab, som er deres. Josef og Maria var troende mennesker, jøder. Og ligesom alle andre vil de, at deres dreng skal med i det fællesskab, som er deres, dér hvor de hører til og føler sig hjem-

me. De kommer med deres lille dreng ligesom Christina og Morten er kommet i dag med Liam, som mange andre forældre, det være sig kristne, jøder, muslimer, lader deres børn optage i det fællesskab af troende og bekendende, som nu engang er deres.

Men den lille dreng, den lille bitte Jesus – sådan en nyfødt er altså ikke ret stor – får en noget anden velkomst i Jerusalems tempel end alle de andre spæde drenge, der gennem årene er gået igennem hænderne på og foran øjnene på Simeon og Anna, de to gamle mennesker, der møder ham.

De har set og holdt om mange småbørn gennem deres lange liv. Lige netop ham her er særlig. Det er ikke noget, de bare ser: Han er sikkert ligeså kær og lige så buttet og ligeså forunderligt storøjet som enhver anden nyfødt.

Det er ikke noget, de kan mærke med hænderne, da de tager om ham. Han er nok lige så rund og blød som enhver anden, og heller ikke de små boblende, klukkende nyfødslyde, han kommer med, da Simeon løfter ham op, er sikkert meget anderledes end enhver anden babys.

Men han er, denne nyfødte, alligevel et helt særligt og anderledes barn. Han er, som Simeon siger: ”Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel!”

Han er - som Simeon siger til Maria, - det barn, der er ”bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn som modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge – for at mange hjerters tanker kan komme for en dag”.

Han spår om barnets fremtid, fortæller om det, han er bestemt til. Det er barske sager,

han fortæller om. Som at sige: han skal være spydspids, foregangsmand, han skal være én, der prikker hul på skik og brug, åbner nye veje – der vil ske ting og sager i kølvandet på hans liv og færden. Nogle vil falde, nogle vil rejse sig, selv hans egen mor vil blive voldsomt berørt. - Nej, det er ikke en forretningsmand, der er tale om, ikke én, der skal gøre karriere indenfor politik eller i finansverdenen. Det er Gud, der er kommet til verden.

Ja, vi tror på en gud, der – også – er menneske. Det er ikke et menneske, vi tror på, hverken et spædbarn, en dreng eller en mand. Vi tror på Gud, en gud der – også er menneske.

Netop juletiden er så rig på billeder af det: i juletiden får vi det skåret ud i både pap og glittet papir, tegnet med stjernekastere og lysguirlander. Og hurra for hver en opstillet julekrybbe, der trodser den politiske frygt for religionsytringer i det offentlige rum!

Legokoncernen har for nogle år siden lanceret en julekrybbe! Mere kantet end køn. Og nej – det er der ikke noget upassende, blasfemisk eller gudsbespotteligt i. En julekrybbe er et lille situationsbillede af det, som skete julenat. Til genfortælling af at ”Ja, vi tror på en gud som – også – er menneske.”

Ja, det kan man da undre sig over. Og undren er der ikke kun hos de 5 i shawarma-restauranten. Undren er der masser af også i selveste Lukasevangeliet! Midt i det stykke, jeg læste for os for lidt siden, står der, da Simeon har sagt alle de store ord om den lille nyfødte Jesus: ”Hans far og mor *undrede* sig over det, der blev sagt!”

Jo – det tror vi gerne, det er ikke lige det,

man som nybagt far og mor regner med at høre som det første om sit barn! ”En herlighed for folket, en åbenbaring for hedningerne”.

Gang på gang fortæller evangelisten Lukas om, hvordan man undrer sig ved det, som Jesus fører med sig. Da Jesus 12 år gammel bliver væk for Maria og Josef på en rejse til Jerusalem, viser det sig, at han har siddet i templet, igen omgivet af kloge gamle folk og læst op og fortolket biblen. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham dér, blev de slået af forundring.

Undren er ikke tvivl. Undren er ikke uforneligt med tro. Snarere tværtimod vil jeg vove at sige. Undren kan rumme ængstelse, forvirring, glæde, forbavselse og meget andet. Den, som undrer sig, er rykket ud af sin bane, sin komfort-zone, som man siger og ud af den retning han/hun havde lagt for sig selv. Den, som undrer sig, er derfor åben, modtagelig, og det er en forudsætning for, at troen kan komme til, kan finde en adgangsvej. Tro kommer jo ikke indefra. Troen kommer til os. Fra Gud til os.

Og den måde, han har fundet bedst egnet til det, er at komme som én, der ligner os; som én, der deler levevilkår, med os; som et menneske. Helt fra begyndelsen, og derfor blev han født som et menneske. Og det endda under forhold som enhver fødende ville frabede sig på det bestemteste!

Jo, jeg kan godt forstå, at de 5 bag disken undrede sig. ”Hvordan kan I tro på en gud, der er født som et menneske?”

Det gør vi da også. Undren er heldigvis en helt legal del af vores tro. Undren er en livs-

ytring. Den, som holder op med at undre sig, tørrer ind, visner hen.

Vi tror på en Gud som – også – er menneske. Et menneske, som den gamle Simeon i templet kunne holde mellem hænderne, løfte op, tage ind til sig. Et menneske, der døde en ond og smertefuld død. En død, der kun gav mening, fordi den, som døde, også var Gud. Fordi Gud ikke selv kan dø, men han vil dele vores død med os. Og han vil give os liv med ham efter døden på jorden.

Han vil have os indenfor række- og synsvidde og være indenfor vores. Han vil ikke være en fjern gud. Han vil ikke, at vi tænker på ham, som én der sidder på en sky langt ude i universet, med skaldepande og nisseseskæg. Hvordan skulle vi da også kunne have tillid til sådan en gud!

Eller som en figur pyntet og prydet med guld og diamanter! Heller ikke sådan en gud kan man lægge sit liv i hænderne på! Det er en klog Gud vi har!

Han vil hellere ses som den, der engang besluttede at komme til verden, at blive født, leve og dø som menneske, et menneske, der kaldte Gud for sin far. Det mistede han hverken værdighed eller troværdighed på, tværtimod. At vi så kan ha’ svært ved at forstå det, formidle det, det er en anden sag. ”Hvordan kan vi tro på en gud, der er født som et menneske?”

Det er nok præcis derfor, vi kan tro! Fordi han valgte dén vej for at nå os. I stedet for at nøjes med at være ophøjet, fjern og almægtig på afstand. Ved at blive menneske, gå ind i vores menneskeliv og menneskeverden gennemlevede han selv det, han havde sat i gang, gik ind i, hvordan det er at være

menneske. Derfor giver det mening, at tro på ham. Tro på, at han hører og bevæges, når vi beder. Tro på, at han tager imod de små, vi døber i og med hans navn. Tro på, at han er med os alle dage indtil verdens ende. Alt det vidste Maria og Josef ikke, da de kom med deres nyfødte til templet i Jerusalem, og de to gamle, Simeon og Anna tog imod og velsignede den nyfødte Jesus. De fik en anelse, og de undrede sig over det, som blev fortalt om deres dreng, deres søn. Den dreng, Menneskesønnen, der også var Gud. Født til at være ”Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel!”

Det betyder: Guds lys til dem, der ikke kendte til Gud, såvel som til dem der gjorde, til dem, der ikke tror og til dem, som allerede gør.

”Hvordan kan I tro på en gud, der er født som et menneske?” – sådan lød spørgsmålet til præsten over disken i shawarma-restauranten. Og vi kan vel selv stille det af og til. Svaret må være: Hvordan skulle vi kunne andet end at have tillid til og tro på en Gud, der vil os så meget, at han binder an med at leve et liv så farligt, så udsat, så skrøbeligt som menneskelivet OG når han har gjort det, aldrig mere lader os alene, men tager hånd om os i al vores skrøbelige udsathed og lover at være med os alle dage indtil verdens ende! Hvordan skulle vi kunne andet end tro på sådan en Gud!

Eller som jeg hørte en anden præst udtrykke det meget billedligt i et radioforedrag: ”Når hun som barn var på cykeltur med hele familien, og de bornholmske bakker var mere end hun på sin lille barnecykel kunne

klare og derfor var lige ved at give op, så mærkede hun sin far cykle op på siden, række ud og lægge sin ene store hånd om hendes skuldre og skubbe hende roligt og vedholdende op ad bakken. Sådan var egentlig hendes bedste billede af Gud”.

Måtte vi hver især have et lignende billede af den Gud, der for vores skyld lod sig føde som et menneske.

Amen

Anne Bredsdorff

Hundige-Kildebrønde

Salmer:

114, 123, 115, 164, 109

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk